

Stéblo slámy

Pastýři se vraceli z Betléma, kde se poklonili Ježíškovi narozenému v jeskyni, která sloužila jako chlév. Přinesli mu plné náruče darů a teď se vraceli s prázdnýma rukama. Až na jednoho z nich, mladičkého pastýře, téměř ještě chlapce. Ten si z betlémského chléva přece jen něco odnesl. Celou cestu tu věc pevně svíral v dlani. Ostatní by si toho ani nevšimli, kdyby se kdosi nezeptal: "Co to máš v ruce?"

"Stéblo slámy," odpověděl mladík. "Vzal jsem si ho z jesliček, ve kterých leželo to dítě." "Stéblo slámy," ušklíbli se ostatní. "Takové smetí! Zahod' to!" Mladý pastýř rozhodně zavrtěl hlavou. "Kdepak," namítl, „já si ho schovám. Pro mě je to znamení, připomíná mi malého Ježíška. Pokaždé, když ho vezmu do ruky, vzpomenu si na něj i na to, co o něm říkali andělé."

Druhý den si pastýři mladíka znovu začali dobírat: "Co jsi udělal s tím stébem?" Mladík jim ho ukázal. "Pořád ho nosím u sebe." "Zahod' to, k ničemu ti není." "Ne. Má velkou cenu. Ležel na ní Boží Syn." "A co má být? Důležitý je přece Boží Syn, a ne kus slámy." "Mýlíte se. Velkou cenu má i ta sláma. Na čem jiném by ležel, když je tak chudý? Boží Syn potřeboval trochu slámy. To mě poučilo, že Bůh potřebuje i obyčejné lidi a věci. Potřebuje nás, kteří nemáme velkou cenu."

Stéblo jako by mělo pro toho pastýře čím dál větší význam. Na pastvě ho často držel v ruce, vzpomínal na slova andělů a byl šťastný, že má Bůh tolik rád lidi, že se stal stejně malým jako oni.

Pak mu však jeden z jeho druhů vytrhl stéblo z ruky a rozlobeně vykřikl: "Dej už s tím zatraceným stébem pokoj! Bolí nás z těch hloupostí hlava!" Stéblo vztekle zmačkal a zahodil. Mladík klidně vstal, zvedl stéblo ze země a opatrně narovnal. "Vidíš, zůstalo stejné jako předtím. Pořád je to stéblo slámy. Ani tvůj vztek s ním nic nezmožil. Jistě, zničit stéblo slámy je snadné. Ale přemýšlel jsi už někdy o tom, proč nám Bůh seslal malé dítě, když potřebujeme silného zachránce a vojevůdce? Jednou vyroste, bude z něho muž a nic ho neporazí. I přes lidskou zlobu zůstane tím, čím je – Spasitelem, kterého nám seslal Bůh."

Pak se mladý pastýř usmál a se zářícíma očima pokračoval: "Boží láska se totiž nedá zničit a zahodit. I když se zdá křehká a slabá jako stéblo slámy!"

(Z knihy „Vánoční příběhy“ – Bruno Ferrero)

Radostné prožití vánočních svátků a stálou Boží ochranu v celém novém roce 2012 přeje a rád žehná váš misionář P. Antonín

Vánoční bohoslužby 2011-12

24.12.11 – sobota – **Štědrý večer:**
20.30 – Winterthur
22.30 – Zürich

25.12.11 – neděle – **Slavnost Narození Páně**
10.00 – Aarau
15.00 – Bern

26.12.11 – pondělí – **Svátek sv. Štěpána**
10.00 – Luzern

31.12.11 – sobota – **Poslední den občanského roku**
16.30 – Zürich (**Děkovná bohoslužba**)
18.00 – Winterthur (**Děkovná bohoslužba, po ní silvestrovské posezení v Českém klubu sv. Václava**)

1.1.2012 – neděle – **NOVÝ ROK – Slavnost Matky Boží Panny Marie**
9.30 – Bern
19.00 – Zürich

7.1.2012 – sobota – mše sv. ve Winterthuru **NENÍ!!!**

8.1.2012 – neděle – **Svátek KŘTU PÁNĚ**
19.00 – Zürich

Končí doba vánoční!

Náš vánoční příběh (Martin Škabraha)

Moje žena si už dávno vymínila, že při štědrovečerní večeři musí být prostřeno jedno místo navíc, aby se dodržovaly prastaré dobré zvyky, kdyby někdo neočekávaně přišel, nějaký pocestný – oni Josef a Maria byli přece taky takové poutníci, kteří hledali přístřeší a pomoc... Nic proti tomu nemám, je to přece jenom takový vánoční obyčej, rituál, jenom jako, on stejně nikdo nepřijde...

Jenže! Bylo to před pár lety, když klukovi bylo ještě devět a holce sedm. Byl Štědrý večer jako každý jiný. Sesedli jsme se všichni ke stolu, na němž už stála rybí polévka, a chtěli začít... Tu najednou někdo zazvonil! Žena se na mě hned podívala naštaně a vyčítavě, protože si myslela, že mě zase někdo shání, abych mu něco opravil na autě. Náš kluk však už vystartoval otevřít, protože to je jeho, dělat u nás domovníka, a já jsem šel hned za ním, abych to vyřídil, - no a kluk tam stál, dveře otevřené dokořán, zima se drala dovnitř, zíral ven a venku stál chlap, řekl bych něco přes čtyřicet, plnovous, mohutný, ale pěštný, nic divokého, pletenou čepici naraženou přes uši, dlouhý kabát, a v ruce držel pouzdro na hudební nástroj – jako na housle.

„Dobrý večer,“ řekl. A mluvil nejenom tiše, ale i ustrašeně, bojácně. „Dobrý večer,“ řekl jsem. „Co byste si přál? Hledáte někoho?“ On chvíli mlčel a pak – říkal to velmi pomalu, pečlivě, slovo za slovem a pořád tak bojácně: „Já bych chtěl poprosit, zda byste neměli pro mě večeři?“ Nechápatě jsem řekl: „Prosím?“

A on to zopakoval a dodal: „Je přece Štědrý večer, to se nechává prostřeno jedno místo navíc, kdyby někdo přišel, nějaký poutník, pocestný. To je takový starý zvyk.“

„Já vím, že je to zvyk, ale...“ řekl jsem a nevěděl, jak dál. Naštěstí dorazila moje žena. Ten chlápek, jak ji uviděl, něco mu radostně blýsklo v očích, a mě v té chvíli napadlo, že je to snad nějaký náš příbuzný z manželčiny strany, ona jich má jako smetí, já je ani všechny neznám, a oni mají takový zvyk přijet bez ohlášení; a tak jsem čekal, že se začnou radostně vítat...

„Dobrý večer, mladá paní,“ řekl on. Moje žena mu odpověděla, ale byla taky tak zaražená jako já, takže mi hned došlo, že to asi žádný příbuzný nebude.

„Co si přejete? Hledáte někoho?“ zeptala se žena. A on: „Já jsem vás přišel poprosit, jestli byste neměli pro mě večeři?“ To řekl a čekal, co bude. Moje žena se dívala trochu překvapeně, nevěřicně, a ten chlápek pak vysvětloval: „Víte, to je takový vánoční zvyk... Ale dneska už se na ty

zvyky tak nehledí, já vím. Jestli to nevyznáváte, tak se omluvím a půjdu, já jsem si jenom myslel, že bychom se o ty svátky navzájem podělili, však já taky nejdu s prázdnou“ - a poklepal rukou na houslové pouzdro, a chtěl odejít. Jenže moje žena najednou řekla: „Počkejte, nikam nechodte, pojdte dál.“ On se zastavil v půlce schodů, už byl zpola ve tmě a otočil se. A dodala: „Jen pojdte, nestyďte se. My už máme pro vás prostřeno. U nás se na staré obyčeje dbá!“

Uvedla ho dál a mohla začít ta zvláštní štědrovečerní večeře. Manželka našemu nečekanému hostovi věnovala velkou pozornost, pořád mu něco nabízela... Snědli jsme večeři, moje žena odnesla se stolu nádobí a ten chlápek se rozhlížel po nás všech, spokojeně se usmíval – aby taky ne po takové večeři. A já jsem si říkal, že teď se konečně dozvím, jak se to s ním a s tou jeho návštěvou má. Jenže místo toho on povídá: „Lidičky, to jsem se ani ve snu nenadál, že mě někdo takhle královsky pohostí. Mockrát vám děkuji, zvláště tady paní domácí! A abych se vám nějak odvděčil, ať ode mě taky něco máte, tak vám nyní zahraji na tu svou starou violu.“

Už ji tahal z pouzdra a mě napadlo, že na tohle se celou dobu těšil, až vytáhne tu violu a půjde hrát, aby se odvděčil za pohostění, za teplo a světlo. A musí se nechat, že hrál opravdu náramně krásně, tak citlivě – ano, v tom to nejspíš bylo, v tom citu, jinak tam asi byla spousta chyb... Byly to, to se rozumí, samé vánoční koledy, co člověk většinou zná, jenomže tady to znělo jinak, tady to nebyl zpěv, ale jenom ty melodie... Byla to čirá hudba. Všichni jsme z toho byli unešení, ani jsme nedutali, děcka civěly na neznámého a úplně zapoměly, že jsme ještě nerozbalovali dárky. Ale nejvíc to vzalo samotného violistu, ten měl za chvíli usazené oči a jako by se vinul k té viole, čím dál víc, až se zdálo, že to není ten nástroj, co se opírá o jeho tělo, ale že se naopak jeho tělo opírá o ten nástroj, který tu pevně a záhadně tkví ve vzduchoprázdnu jako v nějaké neznámé a neviditelné dimenzi... Nevím, jak dlouho hrál... A do toho nám vpadl zvonek. Někdo další zazvonil. Chlápek sebou polekaně trhl... jakoby to čekal a přestal hrát. Náš kluk zase vystartoval a já za ním. Ve dveřích stála asi tak čtyřicetiletá ženská a řekla:

„Dobrý večer, prosím vás, nezlobte se, ale není tady můj manžel?“ Pojdte se podívat, jestli je to on. Když přišla do dveří jídelny, on už čekal, violu sbalenou, díval se do země a vypadal jako školák, kterého přistihli při nějaké lumpárně.

Ženská jenom řekla: „Vladimíre, Vladimíre!“ a kroutila nad ním hlavou. A on tam jenom tak stál a nic neříkal. Potom řekla mojí ženě: „Nezlobte se, že vás takhle obtěžoval. Já se vám divím, že jste ho nevyhnali. Tohle mi on dělá v posledních letech rok co rok. Víte, my nemáme děti, jsme sami. A on vždycky říkával, ať si na Štědrý večer vezmeme někoho potřebného domů a ať mu dáme najíst a třeba i dárek, když jsou ty Vánoce. A já jsem mu říkala, že si nebudu domů vodit nějakého pobudu, že to není normální a že jiní by to taky neudělali. Před pár lety se naštvál a řekl mi, že v každé slušné rodině se místo pro pocestného najde, sebral se a šel. První rok se vrátil s nepořízenou, ale další rok ho někde vzali a od té doby už pořád. Nechodí daleko a podle hry na violu ho vždy najdu. Prosím, nezlobte se, že vás obtěžoval,“ a odváděla si ho pryč.

On neříkal nic, jenom pak ve vchodu řekl „Děkuji, nashledanou“ a potom oba zmizeli venku, ve tmě a mrazu.

Byly to však hezké Vánoce, takové zvláštní. Jenom děti potom u stromečku vypadaly zklamaně. Když už rozbalily všechny dárky, všude nové hračky, knížky, oblečení a pastelky i hromady papíru, stále zaraženě se rozhlížely kolem, jako by pořád ještě něco scházelo, i když dostaly všechno, o co si napsaly, a ještě spoustu věcí navíc. A vyptával jsem se tak dlouho, až jsem se dozvěděl, že doufaly, že dostanou také takovou krásnou starou violu, jakou měl ten pán...

Martin HOLEČEK z Lucernu, syn českých rodičů Jitky a Stanislava, nastoupil – po úspěšném výběrovém řízení – 1. listopadu 2011 do papežské **Švýcarské gardy**. Díky svému českému i švýcarskému občanství se stal gardistou zřejmě první Čech v pětisetleté historii Gardy. Služba trvá **25 měsíců**.

Martin se narodil 18.10.1989 a má ještě mladšího bratra Filipa. Pokřtěn byl v Lucernu-Wesemlin. První svatě přijímání a také svátost biřmování přijal v rámci České misie, jejichž pastoračních aktivit se aktivně zúčastňoval (ministrantská služba při českých mších, poutě, duchovní obnovy...) Po skončení základní školy se vyučil elektrikářem. Povinnou základní vojenskou službu vykonal v roce 2010. Ta je jednou z podmínek přijetí do Švýcarské gardy.

Začátkem května 2012 bude skládat slavnostní přísahu. Těšíme se na setkání s ním v Římě!

Návštěva moravského novokněze ve Švýcarsku

Ve dnech 26.-28. října 2011 navštívil Švýcarsko letošní novokněz **P. Jiří JENÍŠ**, rodák z Újezdu u Brna. Kromě kláštera v Magdenau u St. Gallenu, kde žije nám dobře známých několik českých sester, navštívil také naši Českou misii v Zürichu. Při pravidelné mši svaté ve čtvrtek byl hlavním celebrantem a po mši uděloval své novokněžské požehnání. V současné době působí jako kaplan v Hodoníně. Jistě rádi mu přejeme hojnost darů Ducha Svatého a vytrvalost ve službě Božímu království až do konce života. (Byl také mým „velkým“ ministrantem, když jsem před odchodem do Švýcarska působil právě v jeho rodné farnosti).

GRATULUJEME!

Mons. Karel FOŘT se dožil 8. listopadu 2011 požehnaných **90 let!**

Skautský vůdce, kněz, misionář, redaktor náboženského vysílání rádia Svobodná Evropa, duchovní péče o krajany v Západním Německu. V posledních letech žije střídavě v Mnichově a v Kněžském domově v Českých Budějovicích.

Otec Karel Fořt ještě jako student teologie byl za 2. světové války vězněn gestapem za svoji aktivní činnost ve skautském hnutí, tehdy Němci zakázaném. Po válce dokončil studia a byl v r. 1948 vysvěcen na kněze. Jako kaplan začal působit ve Vimperku a v mnoha šumavských obcích, prázdných po vyhnání Němců, a znovu osídlovaných novým obyvatelstvem různých národností, náboženského vyznání i mentality. Hledal nové způsoby pastorační a bohoslužeb, čímž o mnoho let předstihl dobu. V roce 1950, aby se vyhnul hrozícímu bolševickému kriminálu, emigroval na Západ.

Otec Karel je a zůstane výraznou postavou Českého exilu druhé poloviny 20. století. Ať ho Bůh stále provází svou ochranou a požehnáním!

V sobotu 26. listopadu 2011 jsme se rozloučili se 40letou tradicí konání **Kateřinských zábav** ve Winterthuru. O velmi příjemný, společně prožitý večer (nejprve při pravidelné mši sv.) a pak při zábavě za hojné účasti krajanů, se postarala také naše skupina „FOLKLÓR 75“, pan Míša Smetana svou živou hudbou a zpěvem (jako mladík hrál také hned při té první) a celý tým dobrovolníků. Všem patří **upřímný dík!!**

Kateřinské zábavy se konávaly zvláště na Moravě poslední den před začátkem adventu (obdobu posledních zábav s pochováním basy před postní dobou). V r. 1971 byla s příchodem P. Šimčíka první „neformální“ kateřinská na jeho popud a pak už každý rok organizovaná ve velkém stylu. Bohužel winterthurská skupina České misie už nemá dost sil na zajišťování její přípravy, dobrého průběhu a následného úklidu. **Za těch 40 let všem ochotným dobrovolníkům velké DÍKY!!!**

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

- Zürich:** každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49 (*přátelské posezení* ve farním klubu po mši svaté každou *poslední neděli* v měsíci!)
- Winterthur:** každou sobotu v **18.00** hod. v kapli P.Marie u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1 (*přátelské posezení* ve farním klubu po mši svaté každou *druhou sobotu* v měsíci!)
- Bern:** každou **1.** neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinistr. 26
- Aarau:** každou **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)
- Luzern:** každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93 (V Bernu, Aarau i Luzernu po mši svaté také *přátelské posezení* u kávy)
- Každá středa:** SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109 od **20.00** hodin. Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr. 109, Zürich.(Končí **14.12.2011** a opět začíná **11.01.2012**)
- Každý čtvrtek:** SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.45** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „*křížové cesty*“, v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“. (Končí **15.12.2011** a opět začíná **12.01.2012**)
- První pátek v měsíci:** slovenská mše sv. ve **20.00** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich
- Slovenské mše sv.:** v **Zürichu:** každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v **Basileji:** každou **2.** a **4.** neděli v měsíci v **17.30** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v **Bernu:** každou **2.** a **4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. na Taubenstrasse v blízkosti hlavního nádraží
v **Ženevě:** každou **1.** a **3.** neděli v měsíci v **16.30** hod. v kostele St. Julien, 3,Rue Virginio Malmati, Mayrin 2.
v **Lausann:** každou **3.** sobotu v měsíci v **16.00** hod. v Chapelle du Servan, 12, Ch. Eugène-Grasset

Aktuální informace České i Slovenské misie najdete také na www.slovaci.ch !!!

MIMOŘÁDNÉ AKCE

VÁNOČNÍ BESÍDKA pro rodiče s dětmi se koná v neděli **18. prosince** 2011, začátek v **15.00** hod. v sále Italské misie, 1. poschodí hlavní budovy na Feldstrasse 109, Zürich. Hlásit se můžete telefonicky u sekretářky misie paní Jany Jobové, T:**055-2405222**

POSTNÍ DOBA v roce **2012** začíná Popeleční středou **22. února**. Udílení popelce při mši sv. ve středu od 20.00 hod.(slovenská) a ve čtvrtek **23.2.** od 19.45 (česká) – obojí v kostele Dona Bosca, Feldstr. 109, Zürich.

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA v roce **2012** bude (jako obvykle) ve Flüeli-Ranft v pensionu Klausenhof ve dnech **29.3. – 1.4.** **Prosím, poznačte si už nyní termín!** Obnovu povede P. **Ludvík DRÍMAL**, salesián, profesor teologie v Olomouci.

NÁRODNÍ POUŤ DO EINSIEDELN v roce **2012** se koná v neděli **3. června**, poutní mše začíná ve **12.30** hod. Účast na pouti slíbil světící biskup **Josef KAJNEK** z Hradce Králové. Prosím krajané, abyste si na tento termín **neplánovali žádné jiné akce**, abychom se aspoň jednou za rok mohli sejít v hojném počtu!!!

Svatost křtu v roce 2011 přijala:

1. Kerbic Milly – 12.2.2011 – Winterthur

Do věčnosti v roce 2011 byli odvoláni:

1. Šašek Adolf – 77 let – 17.1. - Pfungen
2. Řeholní ses. Hrabcová Ludmila – 92 let – 23.1. – Feldkirch
3. P. Med Jan – 95 let – 25.1. - Indie
4. Vrbková Jarmila – 79 let – 9.3. - Oberkulm
5. Pavlíčková Ludmila – 90 let – 11.4. – Bern
6. MUDr. Hagara – 84 let – 29.6. – Wald
7. Čulek Jiří – 82 let – 10.7. – Reussbühl
8. Kocián Pavel – 86 let – 23.7. – Lausanne
9. Dambeck Karel – 87 let – 26.7. – Kriens
10. Vyšínová Eva – Niederuzwil
11. Kozel Vít – 68 let – Schlieren
12. Rajmon Antonín – 81 let – 12.10. – Kilchberg

SBÍRKA NA PODPORU DÍLA Otce MEDA

v **INDII**. Přesto, že Otec Med letos zemřel, jeho dílo pod vedením salesiánů pokračuje dál, a proto si dovoluujeme jako každý rok před vánoci přiložit peněžní poukázku na sbírku pro Indii. Prosím nás o to jeho nástupce P.Samuel. Jsou vděční za každou pomoc. Milí krajané, prosím tedy o váš příspěvek. Upřímný dík!

VÝZVA: Pan *Holeček Stanislav* prosí pamětníky let 1969 – 1972, pokud mají vzpomínky nebo i fotografie na začátky Českých a Slovenských misí ve Švýcarsku z těchto prvních let, aby mu je zaslali (Sälihalde 19, 6005 LUZERN, email: _StH@gmx.ch. Díky!

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 –241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich, T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch